

+ CÀNON: SEGON TESTAMENT

Els llibres del **Segon Testament** (Nou Testament), que arrelen a l'experiència de les primeres comunitats cristianes, van haver de ser seleccionats amb cautela, perquè als primers segles grups diversos posteriors als qui van viure amb Jesús van barrejar l'experiència de fe amb filosofies del moment (platònica, gnòstica...) donant lloc a diverses **heretgies** (desviacions de la fe majoritària), que a vegades arribaven a capgirar el missatge i la vida de Jesús. Per tal de trobar

un criteri clar per incloure'ls o no dins el cànon, les autoritats religioses van decidir fixar-se en aquests tres elements:

1.- Que fos un llibre de **l'època dels apòstols** o màxim dels deixebles dels apòstols (no més tard del 120-130 dC). Això assegurava un contacte directe amb l'experiència de Jesús.

2.- Que hi hagués un **contingut amb consistència i sentit harmònic** en els plantejaments de l'ésser humà, el Regne de Déu, la persona de Jesús, els pobres... Van excloure aquí llibres que deformaven la imatge de Jesús: segons el masculisme del moment, visions elitistes i secretismes de

les filosofies... etc. L'enorme majoria dels llibres exclosos (anomenats **apòcrifs**) són d'un estil radicalment diferent, que desentona respecte el dels llibres que avui trobem en el cànon.

3.- Que fos un referent i **aliment quotidià per a una majoria de comunitats cristianes**. Es donava importància, doncs, al sentit comunitari per "flairar" si el text era **inspirat per Déu**.